

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 grudnia 2014 r.,
sprawy **H. B.**
skazanego z art. 291 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 12 sierpnia 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 12 marca 2014 r.

p o s t a n o w i ł:

- I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 12 marca 2014 r., uznał oskarżonego za winnego popełnienia szeregu przestępstw, w tym także przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. (czyn z pkt I a.o.) i za to przestępstwo skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 30 stawek dziennych po 20 zł każda.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. W apelacji tej sformułował szereg zarzutów, przy czym co do czynu z art. 291 § 1 k.k. wyrokowi zarzucał naruszenie art. 7 k.p.k. w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego w konfrontacji z całym materiałem dowodowym, art. 392 §1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. w zakresie w jakim nie

dokonano samodzielnej oceny zeznań świadków [...], a także błąd w ustaleniach faktycznych. Podnosząc te zarzuty skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2014 r., w odniesieniu do skazania za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uchylił zaś wyrok w pozostałej części i umorzył postępowanie co do jednego czynu (pkt 2 wyroku), a w odniesieniu do pozostałych przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Kasację od tego wyroku w odniesieniu do skazania za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w zakresie występkę z art. 291 § 1 k.k. zarzucił mu rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

„a. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z wyjaśnień skazanego H. B., wyrażające się w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętej przez Sąd wersji zdarzeń, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez logicznego uzasadnienia przyjętej wersji oraz z pominięciem przy ustaleniu podstawy faktycznej wyroku depozycji świadka R. H. oraz S. B. - tj. w zakresie w jakim Sąd odmówił wiary jego wyjaśnieniom, podczas gdy prawidłowa ocena tych wyjaśnień w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, iż jego wyjaśnienia zasługują na walor wiarygodności co do tego, iż H. B. nie miał świadomości pochodzenia części i akcesoriów samochodowych samochodu marki Renault Kangoo o nr rej. [...] i że nie sprzedał ich R. Ł. i R. M., albowiem z zeznań świadków Ł. i M. nie wynika, iż to skazany był zbywcą wskazanych przedmiotów, a nadto nie wynika, iż skazany zdawał sobie sprawę czy choćby uprzedzał świadków, że części i akcesoria te pochodzą z kradzieży;

b. art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez jedynie oględne wskazanie przez Sąd Okręgowy w K. w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dlaczego nie uznał zarzutów apelacji odnoszących się do przypisanego oskarżonemu występkę z art. 291 § 1 k.k. oraz czym kierował się utrzymując wyrok w zaskarżonej części w mocy.”

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego w tym zakresie wyroku sadu i instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie, przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania – o uniewinnienie skazanego.

W pisemnym stanowisku co do kasacji prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k. Odnosząc się do obu zarzutów kasacji stwierdzić należy, że są one zupełnie chybione. Pierwszy zarzut kasacji stanowi powtórzenie i rozwinięcie (w zakresie przywołania także dowodu z zeznań S. B.) zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., zawartego w apelacji. Sąd odwoławczy w postępowaniu odwoławczym nie uzupełniał postępowania dowodowego, a zatem nie mógł wprost dopuścić się obrazy art. 7 k.p.k. W ramach swoich obowiązków wyznaczonych treścią art. 433 §1 i § 2 k.p.k. dokonał jedynie kontroli oceny dowodów i swoje stanowisko w tym zakresie zawarł na str. 7-8 uzasadnienia wyroku. W zakresie zaś kwestii pominięcia zeznań świadka R. H. i S. B., to stwierdzić należy, po pierwsze, iż w apelacji skarżący nie wskazywał na zeznania S. B. w zakresie, w którym miałyby one znaczenie dla oceny wyjaśnień skazanego co do czynu z art. 291 § 1 k.k. Zatem wywodzenie, jak można byłoby odczytać z treści kasacji, iż miałyby właśnie w tym zakresie dojść do obrazy art. 410 k.p.k. jest nietrafne, zwłaszcza, że w kasacji w ogóle nie wykazano, aby zeznania tego świadka miały znaczenie dla czynu z art. 291 § 1 k.k. (w uzasadnieniu kasacji przywołano jedynie treść zeznań R. H. – str. 5). Po drugie, wskazywanie na zeznania R. H. w kontekście dowodu na wykonywanie przez skazanego jedynie czynności na zlecenie tego świadka jest o tyle nieistotne, iż to przecież okoliczności sprzedaży tych części, szczegółowo opisane przez sąd I instancji (str. 4-5 oraz str. 20 uzasadnienia wyroku), dały podstawę do uznania, że - uwzględniając także zeznania R. Ł. i R. M. - skazany miał świadomość nielegalnego pochodzenia tych części i aktywnie uczestniczył w ich zbywaniu (wzięcie samochodu od nabywców, a następnie jego wydanie już po dokonaniu załadunku z własnej posesji). Podkreślić należy, że ustalenia w zakresie okoliczności sprzedaży nie są kwestionowane, a w

kontekście formy i sposobu uczestnictwa skazanego w sprzedaży tych części, to, czy czynił to na zlecenie R. H., czy w imieniu i na własny rachunek jest nieistotne w kontekście kształtu znamion typu czynu z art. 291 § 1 k.k., gdzie przecież penalizowana jest także pomoc do zbycia. W tym układzie przywołanie zeznań R. H. nie może mieć żadnego znaczenia, a tym samym także oparcie na nich zarzutu jest nieskuteczne. Skoro zatem sąd II instancji nie przeprowadzał dowodów, to zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. jest formalnie chybiony, albowiem nie dotyczy to tych przepisów prawa procesowego, których obrazy mógł się w tej sprawie dopuścić sąd II instancji.

W zakresie zaś zarzutu w pkt 2 kasacji trzeba stwierdzić, że nie sposób uznać, aby sąd odwoławczy dopuścił się rażącej obrazy art. 457 § 3 k.p.k. W uzasadnieniu wyroku sąd ten odniósł się do zarzutów apelacji w sposób wystarczający (str.7-8 uzasadnienia wyroku), zważywszy także na jej treść (bardzo ogólne odniesienie się do wyjaśnień skazanego). Argumentacja ta jest wystarczająca, mając na uwadze niekwestionowane okoliczności związane ze sprzedażą tych części oraz zachowaniem skazanego po tej transakcji (wyjazd za granicę). Z kolei wskazywanie w kasacji na naruszenie art. 424 § 2 k.p.k. jest niezrozumiałe. Przepis ten jest adresowany do sądu I instancji, a sąd II instancji przepis ten stosuje tylko wówczas, gdy dokonuje zmiany wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze, co przecież w tej sprawie co do czynu z art. 291 § 1 k.k. nie miało miejsca.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.